

KATARIINA PEKKOLA

Setu-tonttu ja Joulupukin palttoonapit

Setu-tonkku ja Joulupukin palttoonapit

KATARIINA PEKKOLA

Kirjoittanut & Kuvittanut: Katariina Pekkola

Taitto: Katariina Pekkola

2009

Setu-tonkku ja Joulupukin palktoonapit

Kirja on omistettu esikoispojalleni Joonakselle.

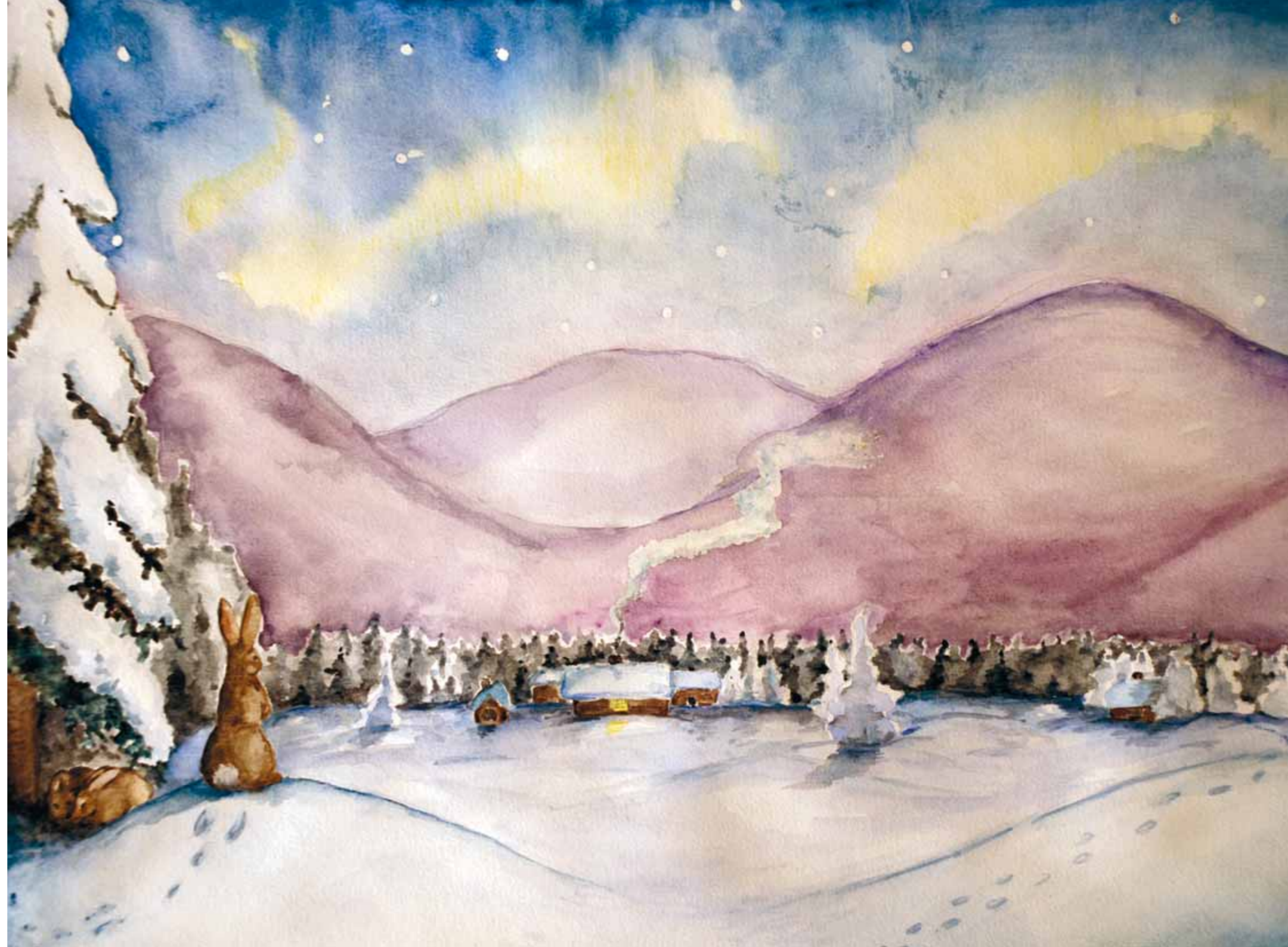
Kiitokset Joonaksen mummeille ja paapalle Joonaksen hoitoavusta, ilman apuanne ei kirja olisi valmistunut ajallaan.

- Katariina -

Ilta hämärtyy Korvatunturin ylle ja talven eläimet käyvät unten maille.

Joulumuorin tuvasta kajastaa vielä valoa. Muori ei ehdi nukkumaan. Hän istuu kiikkustuolissa ja ompelee uutta punaista palttoota pukille, sillä vanha paltto on jo aivan reikäinen ja kauhtunut. Muorin on saatava paltto valmiiksi ennen aattoyötä, jotta pukki ei kovin palelisi matkallaan lasten luo.

On enää kaksi yötä jouluun ja tähän aikaan Joulupukin pajassakaan ei ehditä enää nukkumaan. Lelut on saatava valmiiksi lapsia varten. Hienoja paketteja syntyy vauhdilla ja valtava pakettivuori vain kasvaa kasvamistaan pajan nurkassa.

Tontut ovat olleet ahkeria lelujen valmistuksessa. Mutta yksi tontuista ei ole yhtä ahkera kuin muut. Eetu-tonttua ei huvita laisinkaan ahertaminen, eikä varsinkaan lelujen tekeminen. Hän kokoaa leluja, mutta hän ei halua valmistaa lelujensa osia itse. Häpeilemättä hän ottaa aina toisten tonttujen tekemiä osia ja kokoaa niistä oman lelunsa. Ja eipä aikaakaan kun Eetu vie taas Aatos-tontulta kauniin renkaan autoa varten ja Unto-tontulta Eetu pihistää toisen renkaan.

Kaikessa siinä hälinässä tontut eivät huomaa, että Eetu varastaa heiltä. He luulevat vain kadottaneensa osia ja ryhtyvät valmistamaan heti uusia osia, jotta saisivat omat lelunsa valmiiksi.

Tyytyväisenä myhäillen Eetu kasaa leluja kokoon. – Miten hieno auto tästä syntyykään ja kohta se on valmis. Enää puuttuu vain yksi pyörä.

Ja niin Eetu suunnistaa taas tonttujen hälinään etsimään leluunsa uutta pyörää. Ja mikä siellä Pujo-tontun pöydällä kiilteleekään, juuri sopiva pyörä Eetun leluautoa varten.

Eetu hiipii pöydän luo. Mutta juuri kun Eetu on nappaamassa pyörää Pujon pöydältä, hän kuulee äreän murahduksen. Pukki seisoo Eetu selän takana vihaisen näköisenä. Pukki oli juuri tullut takaisin pajalle porojaan hoitamasta eikä Eetu huomannut laisinkaan pukin paluuta.

- Hyi olkoon Eetu! Pukki murahtaa.
- Minä näin kuinka yritit varastaa Pujo-tontun tekemän hienon pyörän. Sietäisit hävetä Eetu!

Pelästyneenä Eetu laskee Pujon tekemän renkaan takaisin pöydälle ja kovin vaivautuneesti yrittää selittää

- Mi... mi... minulta puuttuu hienosta autosta-ni vielä yksi pyörä.
- No mutta Eetu, miksi et tee pyörää itse, niin kuin muut tontut? Pukki kysyi hämmästyneenä.

Eetu ei osannut sanoa mitään vaan yritti vaivautuneesti takaisin työpöytänsä äärelle. Pukki seurasi perässä ja kysyi Eetulta

- Mitäs sitä sanotaan kun ollaan oltu tuhmasti?
- Anteeksi. Eetu sanoi hädin tuskin kuuluvasti ja häpesi kovin tekosiaan.

Pukki kannusti tontut takaisin töihinsä ja kehotti Eetuakin tarttumaan töihin. Eetua ei vain huvittanut millään. Koko yö meni siinä miettiessä, miten hän saisi työnsä tehtyä mahdollisimman helposti. Eetu-rassun miettiessä muut jatkoivat touhukasta työntekoaan ja eipä aikaakaan, kun Eetu nukahti lopulta pöytänsä ääreen.

Aamun sarastaessa Eetu vihdoin herää. Hän on pajassa aivan yksin. Muut tontut ovat muorin luona syömässä aamupuuroa. Eetu katselee ympärilleen ja näkee, kuinka pöydille on jälleen jätetty lojumaan lelujen irrallisia osia: pyöriä autoihin, silmäpareja nallen nassuihin, pieniä neuleita nukken pukimiksi, aivan kuin Eetua varten. Eikä kukaan ole vahtimassa.

Eetu ampaisee paikoiltaan ja ryhtyy kahmimaan syliinsä nopeasti muiden tekemiä lelujen osia.

- Voi kuinka paljon minä nyt saankaan aikaan uusia leluja! Kyllä pukki on illalla minusta kovin ylpeä. Eetu hihkuu innoissaan ja pian hänen syliinsä ei mahdu enää yhtäkään osaa.

Eetulla on kuitenkin pulma.

- Mihin ihmeeseen minä nämä nyt piilotan, etteivät muut huomaa, kuka heidän osiaan on vienyt? Eetu säntäilee hätäntyneenä ympäri pajaa koettaen etsiä hyvää kätköä lelujen osille. Eetu kurkkaa uuninpankollen, pöytien alle ja jopa pimeään komeroon, muttei löydä sopivaa piiloa.
- Voi, voi! Kyllä nyt pukki pahastuu, jos hän taas saa tietää, etten ole saanut tehdyksi puuttuvia osia leluihini.

Eetu huokaisee syvään ja harmissaan, laskien samalla kaikki osat lattialle.

- Ei tästä tule mitään. Ei minusta ole kunnan tontuksi. Eetu mumisee ja lähtee lannistuneena ulos pajasta.

Apein mielin Eetu suunnistaa kohti muorin tupaa. Josko puuroa olisi jätetty vielä Eetullekin, sillä Eetulla alkoi olla jo kova nälkä.

Puuroa oli vielä sen verran, että Eetu sai syödäkseen. Muut tontut suunnistivat jo takaisin pajalle, mutta Eetua ei huvittanut.

Muori huomasi kuinka Eetu oli apeissaan ja kysyi:

– No, mikä tontun ilmeen nyt noin vakavaksi saa? Huomennahan on jo jouluku.

– Minä en osaa tehdä yhtä hienoja leluja kuin muut tontut. Eetu huokaa surullisena.

– Älä murehdi suotta Eetu. Kokeile tehdä jotain ihan uutta. Kuka on muka sanonut, että auton pyörän olisi oltava juuri puusta veistelty tai nallekarhun silmät hienointa posliinia. Kun mietit oikein kovasti, keksit kyllä ratkaisun ja se ratkaisu voi olla lähempänä kuin arvaatkaan, muori lohdutteli Eetua lempeästi hymyillen ja jatkoi taas puuhiaan.

– Pyh! Miten muori muka tietäisi mitään lelujen teosta, Eetu tuhahtaa itsekseen ja harmissaan melkein tiputtaa puurokulkunsa pöydältä.

– Mistä minä nyt ne lelujen osat keksin? En tarvitsisi kuin muutaman osan, jotta saisin edes keskeneräiset lelut valmiiksi. Mutta siinä samassa Eetu huomaa jotain muurin pöydällä.

– Mistä minä nyt ne lelujen osat keksin? En tarvitsisi kuin muutaman osan, jotta saisin edes keskeneräiset lelut valmiiksi. Mutta siinä samassa Eetu huomaa jotain muurin pöydällä.

– Voi kuinka hienoja nappeja! Näistä minä saan leluhini maailman hienoimmat osat! Eetu hihkuu hiljaa itsekseen ja nappaa kaikki napit äkkiä taskuunsa.

– Näitä eivät muut saa nähdä ennen kuin lelut ovat valmiit. Voi, kyllä muut tulevat kateudesta vihreiksi, kun huomaavat että minun tekemissä autoissa on kultaiset renkaat ja nallekarhuilla kullankimalteiset silmät.

Eetu rientää innosta uhkuen takaisin pajalle ja kaivaa salamyhkäisesti kultaiset napit taskustaan oman pöytänsä laatikkoon, niin ettei vain kukaan näe niitä.

Päivä kuluu joutuen. Eetu ahertaa tarmokkaasti lapsille lahjaksi leluja, joissa on kauniita kultaisia osia. Vihdoin, illan hämärtyessä, Eetu saa lelunsa valmiiksi.

– Kuinka kauniisti napit sopivatkaan leluihin. Eetu huokaa haltioituneena.

– Jätänkin yhden lelun paketoimatta. Saa pukki nähdä, etten ole ihan turha tonttu vaan olen tonttu, joka tekee maailman kauneimmat lelut lapsille.

Niin Eetu piilotti yhden leluista vanhan villasukan varteen. Sen lelun Eetu näyttäisi pukille vasta, kun pukki olisi lähdössä pitkälle matkalleen, jakamaan lasten lelut maailmalle.

Samaan aikaan muorin tuvasta kuuluu epätoivoisia huokailuja

- Voi, voi, voi, voi...
- Oijoi ja voih... mihin minä ne napit laitoin?

Muori pyörii ympäri tupaa ja etsii epätoivoisena kultaisia nappeja, mutta ei löydä kuin muutama vanhan nappiparin pöytänsä laatikosta. Huolestuneena muori istahtaa kiikkustuoliinsa ja yrittää kovasti muistella, mihin hän oikein laittoi uudet kultaiset nappinsa.

Pukki oli kuullut muorin huokailun ja halusi tietää miksi muori oli niin kovin huolissaan.

- Minä en löydä kultaisia nappejani mistään. Muori huokaa ja näyttää pukille napitonta palttoota.
- Mistä minä nyt saan napit uuteen palttooseesi? Vanha palttoosi oli jo niin nukkavieru ja hajalla, että annoin sen vanhalle Velmu-kissalle pesäksi. Velmu kun rakastaa sitä vanhaa palttootasi.
- Oletko muoriseni aivan varma, ettet vain unohtanut nappeja eilen sinne Nappi-Nellan luokse? Pukki kysyi. Muori huokaisi syvään ja sanoi jo käyneensä Nappi-Nellan luona, eikä nappeja löytynyt sieltäkään.
- Voi, voi, voi, voi... Muori voivotteli.
- Huomenna on jo jouluaatto ja sinä tarvitset uuden palttoosi, enkä minä löydä nappeja siihen mistään. Sinähän vilustut, jos et saa palttootasi napitettua.
- Kyllä sinä jotain keksit muoriseni, niin olet aina keksinyt. Pukki lohdutteli muoria.

Mutta muori oli niin huolesta kipeänä, ettei enää osannut vastata mitään. Mutta yht'äkkiä kuului kova räsähdys liedn luota. Velmu-kissa oli pudottanut piparipurkin lattialle juotuaan maitotilkkinsa liedn päältä. Muori kiiruhti katsomaan mikä rikkoutui ja hihkaisi kissalle. – Voi minkä Velmuseni teit!

Muori nosti kissan liedeltä ja moiskautti ison pusun kissan poskelle. – Sain sinulta idean. Tiedän, mistä saan pukin palttooseen uudet napit. Leivon pipareista napit palttooseen ja ostan ensi jouluksi palttooseen uudet napit.

Innosta puhkuen muori ryhtyi leipomaan nappeja piparitaikinasta pukin uuteen palttooseen. Ja hienot napithan niistä tulikin. Muori ompeli piparinapit palttooseen ja pisti vielä pussillisen pukin taskuun, jos vaikka nälkä pääsisi yllättämään kesken lahjojen jaon. Eipähän ainakaan heti söisi uuden palttoonsa piparinappeja.

Yö oli jo pitkällä. Saatuaan urakkansa päätökseen, muori nukahti viimein tyytyväisenä kiikkustuoliinsa. Tonttujen työpajasta kajasti vielä valoa. Tontut viimeistelivät vielä lahjojaan seuraavaa päivää varten. Vain Eetu nukkui pöytänsä alla tyytyväisenä ja uneksi pääsystä pukin apulaiseksi pitkälle lahjojen jakomatkalta. Olihan hän valmistanut maailman kauneimmat lelut lapsille.

Oli aikainen aatto aamu. Pukki valjasti porojaan rekensä eteen. Tontut kiirehtivät vilkkaasti ympäri Korvatunturin pihaa ja toivat vuorollaan lahjoja pukin reen kyytiin.

Eetu heräsi pöytänsä alta ja hymyili tyytyväisenä kiikuttaessaan lahjansa pukin rekeen.

- No, onpas Eetu tänään hyvällä tuulella. Pukki tokaisi myhäillen.
- Totta kai olen iloinen. Minä olen valmistanut maailman kauneimmat lelut lapsia varten ja ihan itse teinkin. Eetu tokaisi ylpeänä.
- No jopas, minähän tulin ihan uteliaaksi, että oikein maailman kauneimmat lelut. Nehän pukin pitää nähdä omin silmin. Pukki sanoi ja taputti Eetua olalle tyytyväisenä.

Säpsähtäen Eetu muisti villasukan varteen piilottamansa lelun. Eetu säntäsi takaisin pajalle ja tuli melkein yhtä nopeasti takaisin mukanaan leluauto, jossa komeilivat kauniin kultaiset pyörät.

- Ohhoh, mistäs Eetu näin komeat pyörät on leluunsa saanut? Pukki kysyi ihmetellen.
- VOI PIPARKAKKUIJEN KAUTTA! Kuului muurin kiljaisu pukin selän takaa.
- Nuohan ovat pukin uuden palttoon napit! Muori kauhisteli ja katsahti saman tien Eetun kysyvästi.

Siinä samassa pukki hörähti mahtavaan nauruun.

– HOH, HOH, HOH, HOO! Pukki nauroi ja katsoi Eetua, joka oli aivan nolona muiden tuijottaessa häntä ihmeissään.

– Voi sinua veijaria! Kylläpä ikimuistaisen joulun meille järjestit. Harvoinpa palttoossani on ollut piparinapit, kun joululahjojen jakoon olen tästä rientänyt.

– Mutta sinä olit oikeassa, Eetu. Sinä todella valmistit kauniit lelut lapsille ja lapset rakastuvat näihin aivan varmasti. Voiko pukki näin jouluna enempää toivoa. Sinä Eetu teet monesta lapsesta hyvin onnellisen tänä jouluna.

Eetu, kuten moni muukin tontuista katsoi pukkia hämillään, mutta pian hymy kirposi Eetun kasvoille.

– Ensi jouluna valmistamme lisää kultaisin nappein varustettuja leluja.” Pukki ilmoitti kovaan ääneen.

– Mutta seuraavalla kerralla Eetu, kysythän muorilta luvan, jos lainaat hänen nappejaan? Pukki kysyi ja sujautti Eetulle yhden piparinapeista.

Eetu nyökkäsi hymyillen ja vilkutti taivaalle, jolle pukki nousi poroineen pitkälle matkalleen lasten luo.

Loppu

Eetu-tonttu ja Joulupukin palttoonapit

Eetu-tonttu on Joulupukin pieni apulainen, joka ajautuu laiskuutensa vuoksi kiperiin tilanteisiin. Eetu-tonttu ja Joulupukin palttoonapit -tarinassa Joulupukin uuden palttoon napit katoavat eikä muori meinaa löytää niitä enää mistään. Kaikkien yllätykseksi Eetun laiskuudesta on välillä hyötyäkin ja lopulta napitkin löytyvät, mutta miten? Ota siitä selvää ja hyppää Eetun matkassa joulun ihmeelliseen maailmaan.

